

SARAH BETH DURST

THE
ENCHANTED
GREENHOUSE

Nederlandse editie

DE FONTEIN

HOOFDSTUK I

De plant was onschuldig.

Daar was iedereen het over eens. Maar toen de rechter dat met zijn schelle stem officieel bevestigde moest Terlu alsnog bijna huilen van opluchting. Haar grootste zorg na haar arrestatie was dat de plant de schuld zou krijgen. Hij had niks gedaan. Zij was het. Ze had geprobeerd om dat in ieder geval duidelijk te maken.

Ze draaide zich om in haar stoel om te zien hoe de bodes de graslelie de zaal uitleidden. Hij hief een van zijn bladeren op en Terlu drukte haar vingers tegen haar lippen en hield ze daarna omhoog naar de levende plant.

Ik ga niet huilen. Ze weigerde te huilen terwijl ze niks verkeerd had gedaan. Heel erg verboden, ja, maar niks verkéérd. Tot nu toe was het haar gelukt om geen traan te laten, tenminste niet in het openbaar, maar het enige wat haar er nu nog van weerhield om in tranen uit te barsten was de boze blik van de aanklager die haar met een frons aankeek. En de hand van de hoofdbibliothecaresse op haar arm. Die aanraking voelde als de enige vorm van vriendelijkheid in de rechtszaal, zowel letterlijk als figuurlijk.

De hoofdbibliothecaresse, Rijes Velk, boog zich naar haar toe

en fluisterde: ‘Ik zal ervoor zorgen dat hij veilig is en goed verzorgd wordt. Hij zal altijd een thuis hebben bij ons.’

Terlu slikte.

Niet van plan om te huilen.

Stijfjes knikte ze dankbaar naar Rijes Velk en keek toen weer naar de rechter.

De rechter was gewikkeld in geborduurde mantels waardoor hij van een skeletachtige man met spinnenachtige ledematen was veranderd in een grote paddenstoel van geplooid zijde. Hij deed Terlu denken aan een heremietkreeft, het beestje dat in groten getale te vinden was op de stranden van het eiland waar ze was opgegroeid – zijn knokige lijf weggestopt in zijn versierde schelp, alleen zijn klauwen zichtbaar. Ze moest omhoogkijken om hem te kunnen zien, zittend op een podium, hoog verheven boven de verdachte. Boven mij, dacht ze ongelukkig.

Hij werd omlijst door glas-in-loodramen waarop een kaart van het Halve Maan-eilandenrijk was afgebeeld, elk stukje land als een juweel gevangen in de saffierblauwe ruitjes. In plaats van warm goudkleurig daglicht was de rechtszaal hierdoor gehuld in een blauwige gloed waardoor alle beschilderde gezichten die haar aanstaarden vanaf de balkons aan beide zijden van het podium er nog kouder en onvriendelijker uitzagen. Het was allemaal bedoeld om te intimideren en ontzag in te boezemen en dat lukte goed, dacht Terlu.

Als de rechter een heremietkreeft was, dan was zij een oester, uit haar schelp getrokken, opengespreid en blootgesteld aan de elementen. Ze frunnikte aan de mouwen van de tuniek die ze haar gegeven hadden. Hij was van grijs katoen, zacht geworden door het vele gebruik en veel te groot voor haar. Ze vroeg zich af hoeveel andere (veel grotere) misdadigers hem ook gedragen hadden. Ze wist hoe ze eruitzag: als een kind dat zich verkleed had in plaats van een vrouw in de twintig. *Of nog preciezer, ik zie eruit als een eekhoorn.* Ze was mooi mollig en niet zo lang,

met grote ogen waardoor ze altijd licht verrast leek te kijken. Ze had ronde wangen en lachrimpels rond haar mond. Ze was er zeker van dat ze er meer uitzag als een eekhoorn dan als een misdadiger, als eekhoorns lavendelkleurig en grijs zouden zijn. Haar moeder had een paarse huid en haar vaders huid was wat meer roze waardoor Terlu een charmante lavendelkleurige tint had gekregen die mooi paste bij het grijze katoen. Maar hoe leuk en onschadelijk ze er ook uitzag, het leek geen verschil te maken voor de manier waarop haar zaak verliep. Ze had zelfs geprobeerd om haar krullen te kammen voordat ze naar de rechtszaal ging, alsof gekamde haren haar minder schuldig zouden laten lijken.

Het probleem was dat ze schuldig wás: ze had magie gebruikt. Ze had de ingrediënten verzameld, de spreuk opgezocht, nagedacht of het verstandig zou zijn om te doen, besloten dat het helemaal niet verstandig was en het toen toch gedaan. Ze had Caz gemaakt, een graslelie met een ziel, om haar gezelschap te houden in de lege zalen van de Grote Bibliotheek van Alysium. Ze had een vriend voor zichzelf gemaakt omdat ze geen dag langer zonder vrienden kon leven, zo ver van haar familie, zo afgezonderd in haar stille en lege hoekje van de bibliotheek. De keuze was óf een manier vinden om te kunnen leven in die afzondering, óf toegeven dat ze de verkeerde beslissing had gemaakt door thuis weg te gaan, en haar familie en vrienden gelijk geven toen ze zeiden dat ze het nooit zou redden in haar eentje.

Terlu had oprecht gedacht dat niemand het erg zou vinden.

Ze had niemand kwaad gedaan. Niemand zou er last van hebben. En Caz zelf was dolblij om te leven en haar gezelschap te houden. Alleen de Patroon die Caz had ontdekt was niet bepaald blij geweest.

Het gebruik van magie was alleen toegestaan aan de meest vooraanstaande magiërs. Volgens keizerlijk besluit waren zij de enige met toestemming om de toverboeken in de Grote Biblio-

theek te gebruiken. De keizerlijke inspecteur die de zaak onderzocht was niet van plan om een laaggeplaatste bibliothecaresse de uitzondering op de regel te laten zijn. Als aanklager had hij hartstochtelijk gepleit voor haar schuld in deze zaak.

Eerlijk gezegd had ze het wat overdreven gevonden dat hij zo hard zijn best deed. Het was overduidelijk dat ze de wet had overtreden – de pratende, lopende graslelie was daar het onweerlegbare bewijs van.

Terlu was dan ook absoluut niet verbaasd toen de rechter zei: ‘Terlu Perna, Vierde Bibliothecaresse van de Tweede Verdieping, Oostvleugel van de Grote Bibliotheek van Alyssium, u bent schuldig bevonden aan het illegaal gebruiken van magie. Uw straf zal onmiddellijk ingaan.’

Naast haar ging Rijes Velk staan. ‘Ik pleit voor verzachtende omstandigheden.’

De hoofdbibliothecaresse was, net als de rechter, gehuld in geborduurd zijde, maar in tegenstelling tot de rechter zag zij eruit alsof ze er voor gemaakt was. Ze was een elegante vrouw met zilvergrijs haar, gevlochten in dezelfde vorm als het traliewerk van de grote deur naar Kinney Hall.

Haar zwarte wangen waren beschilderd met gouden symbolen die verwezen naar de beloftes die ze had afgelegd om de geschiedenis, wijsheid en kennis van de Halve Maan-eilanden in ere te houden. Als Terlu niet had geweten dat Rijes oud genoeg was om haar grootmoeder te zijn, zou ze gedacht hebben dat ze leeftijdsloos was.

Terlu voelde zich zowel vereerd als verwonderd dat zo’n belangrijk en elegant persoon het voor haar opnam tijdens haar rechtszaak, helemaal omdat er geen twijfel mogelijk was over haar schuld.

‘Het was niet de intentie van bibliothecaresse Terlu Perna om kwaad te doen,’ zei Rijes Velk, haar stem galmend door de enorme rechtszaal tot bovenin de koepel. ‘Sterker nog, ze heeft

niemand kwaad gedaan. Er is niemand gewond geraakt. Er was geen materiële schade. Er is niks gebroken, gestolen of verdwenen. Daarom vraag – pléit – ik voor genade van het hof. Dit is haar eerste overtreding en ze heeft geleerd van haar fout. Ze zal geen magie meer gebruiken. Ik sta daar persoonlijk garant voor.’

Terlu slaakte een kreetje van verbazing. Dat was nogal een uitspraak van de hoofdbibliothecaresse, om garant te staan voor haar goede gedrag. Ze hoorde het gefluister en geschuifel op het balkon van de magiërs die gekomen waren voor de voorstelling – zij waren duidelijk net zo verbaasd over deze blijk van vertrouwen.

De aanklager ging staan, zijn scharlakenrode gewaad golfde om hem heen.

‘Uw garanties maken niet uit. De intenties van de veroordeelde zijn niet van belang. Waar het om gaat is dat zij een voorbeeld is voor anderen. Als ze een lichte straf krijgt, dan sta ik er garant voor dat illegaal gebruik van magie zal toenemen in ons rijk en dat dat niet zonder consequenties zal blijven. Ik verzoek u dringend een duidelijke boodschap af te geven aan iedereen die overweegt om magie te gebruiken zonder toestemming. De wet is de wet en de wil van de keizer is niet zwak.’

‘Genade is geen vorm van zwakte,’ antwoordde Rijes Velk.

‘Edelachtbare, met haar argumentatie voedt mijn collega de groeiende onrust–’

Rijes onderbrak hem. ‘De zaak van Terlu Perna heeft niets te maken met enige vorm van–’

Ze bleven discussiëren totdat de rechter een van zijn krabachtige handen omhoogstak. ‘Ik heb mijn beslissing genomen. Terlu Perna zal als voorbeeld dienen, voor de gezondheid en veiligheid van het rijk.’

Terlu’s mond werd droog. Ze kneep haar handen in elkaar in haar schoot, de stof van de tuniek verkreukelend. *Als voorbeeld? Wat houdt dat in? Wat gaan ze met me doen?*

‘Ze zal veranderd worden in een standbeeld en in de Grote Bibliotheek worden geplaatst als waarschuwing voor alle bibliotheekmedewerkers, wetenschappers en patronen die de neiging voelen om de wet te overtreden.’

Er viel een verbijsterde stilte.

De straf was veel strenger dan alles wat ze zich had voorgesteld – veel, veel strenger. Ze begon te trillen. Haar hart ging zo snel tekeer als de vleugels van een kolibrie.

Er klonk tromgeroffel, een diep en laag geluid als teken dat er een uitspraak was gedaan. Ze voelde het in al haar botten, elke slag echode door haar hele lijf.

In de rechtszaal om haar heen barstte geschreeuw los. Rijes Velk stormde naar het podium. Terlu zakte dieper weg in haar stoel en sloeg haar armen om zichzelf heen. Pas toen de rechter haar tot stilte maande merkte ze dat ze gilte als in het nauw gedreven varken.

Daarna ging het heel snel.

Terlu werd de rechtszaal uit geduwd door twee bodes. Ze struikelde terwijl ze probeerde te lopen, niet in staat om zich te herinneren hoe ze haar ene voet voor de andere moest zetten. Het geschreeuw om haar heen klonk alsof ze met haar hoofd onder water was, gedempt door de maalstroom van haar gedachten.

Een standbeeld.

Zij, veranderd in een standbeeld.

Zou het pijn doen?

Blijf ik leven?

Zullen ze me ooit terug veranderen? De rechter had niets gezegd over de duur van de straf. *Zou het voor altijd zijn?* Nee, dat kon niet, toch? Dat zou wel heel wreed zijn. Maar als het niet voor altijd was, dan zou de rechter wel een tijdsduur genoemd hebben. Ze had nog nooit van zo’n straf gehoord, maar ze had dan ook nog nooit gehoord van een bibliothecaresse die de wet had overtreden door magie te gebruiken zonder toestemming.

Met al die toverboeken in de Grote Bibliotheek kon ze zich eigenlijk niet voorstellen dat geen enkele andere bibliothecaresse er nooit toe was verleid, maar misschien was zij de eerste die betrappt was.

Ze wenste dat ze voorzichtiger was geweest. Slimmer.

Ze wilde het niet terugdraaien. Als ze geen magie had gebruikt, zou Caz niet hebben bestaan en hij was zo blij om te leven. Ze zou nooit wensen dat ongedaan te maken. Ze hoopte dat Rijes Velk zich aan haar belofte hield – dat ze goed voor Terlu's vriend de graslelie zou zorgen.

De bodes brachten haar naar een zwarte stenen kamer die de vorm van een achthoek had. Er waren geen ramen en geen licht behalve dat van een kandelaar met twaalf witte brandende kaarsen die midden in de ruimte stond. Het rook er naar iets vettings en verbrande kruiden. Naast de kandelaar stond een man met een baard en ingevallen wangen te wachten. Hij hield een schaal in zijn bleke handen.

Ze wist meteen wat hij was: een magiër die klaarstond met de ingrediënten om een toverspreuk uit te voeren.

En net zo snel snapte ze wat dat betekende: het ging direct gebeuren. Geen genade op het laatste moment. Haar vonnis was al bepaald lang voordat de rechter de uitspraak had gedaan.

Ze staarde naar de magiër.

Ze voelde zich te leeg om nog te schreeuwen of te huilen. Ze had graag nog een moment gehad om Rijes Velk te bedanken voor de reddingspoging. Terlu waardeerde haar vriendelijkheid.

‘Kleed je om,’ zei de man.

Ze zag een opgevouwen tuniek, het uniform van de bibliotheek, op een stoel liggen. Ze aarzelde even, trok toen de grijze kleding uit en hulde zich in het vertrouwde blauw van een Vierde Bibliothecaresse. Ze zou haar lot in ieder geval niet ondergaan in de kleding van een misdadiger. Ze vroeg zich af of dit de vriendelijkheid van Rijes Velk was of dat ze er als voorbeeld

juist uit moest zien als een bibliothecaresse. De magiër bekeek haar zonder enige emotie en ze vroeg zich af wat hij zou doen als ze probeerde te ontsnappen. Ze wist dat ze niet ver zou komen – er stonden ongetwijfeld bewakers aan de andere kant van de deur – en ze wilde niet dat hij de spreuk zou uitvoeren terwijl ze wegrende. Als ze dan veranderd zou worden in een standbeeld, wilde ze niet met angst op haar gezicht stilstaan. Ze wilde op zijn minst proberen om dapper te zijn.

‘Blijf ik leven?’ vroeg Terlu.

De magiër aarzelde. ‘Ja.’ En toen begon hij met de spreuk.

Haar bloed begon steeds langzamer te stromen, haar adem bleef in haar keel steken en haar ogen bevroren, haar huid veranderde in glanzend hout en ze vroeg zich af of dat misschien niet de goede vraag was geweest. Maar ze had niks beters kunnen bedenken.

Als ik leef, kan ik hoop houden.

Duisternis.

Stilte.

Ze wist niet wat erger was, de duisternis of de stilte, maar ze stikte in allebei. Ze kon haar ogen niet opendoen. Nee, ze kon haar ogen niet dicht doen.

Waar ben ik?

Ze luisterde. Er was niks. Geen adem. Geen hartslag.

Een krakend geluid, een spleetje licht en ze kon vormen en schaduwen zien: planken, een krat en een kar. Er waren stemmen achter haar, gedempt, ruziënd over de plek waar een stapel stoelen moest komen te staan.

Ze stond in een voorraadkast.

Ze wilde roepen naar de onzichtbare stemmen, vragen of ze tegen haar wilden praten – nee, ze wilde ze smeken. Ze wilde dat ze haar zouden verplaatsen zodat ze hen kon zien. Ze moest een gezicht zien, iemand in de ogen kijken, een glimlach zien. Ze wilde zeggen dat ze wakker was, levend, dat ze er was.

Ik ben hier!

De deur viel dicht.

Soms droomde ze, of het was een soort droom, want ze sliep niet echt. Standbeelden kunnen niet slapen. In haar lievelingsdroom stond ze in het zonlicht, luisterde ze naar muziek. Ah, muziek! En ze proefde de smaak van een gebakje. Of van een zoen. En er waren mensen om haar heen, stemmen en gelach, dat geluid was de mooiste muziek. Om haar heen rook het naar rozen.

Maar de droom verdween altijd weer en dan was er weer niks, niks, niks.

Ze was niet bang meer.

Of boos.

Of verdrietig.

Maar ze verlangde... o, ze verlangde. Naar zonlicht. Naar adem. Naar een vriendelijke stem. En zo droomde ze en herinnerde ze zich en zweefde ze door de dagen, verloor ze langzaam grip op de tijd en op zichzelf.

Ze hield vol, in de stilte en de duisternis.

Toen ze haar eindelijk verplaatsten op een voetstuk in een nis in de Noordelijke Leeszaal van de Grote Bibliotheek van Alysium, wilde ze hen bedanken.

Nu was ze in ieder geval niet meer alleen.

HOOFDSTUK 2

Het sneeuwde zachtjes, wat prachtig was, vond het standbeeld, maar ook onverwacht. Als stofwolkjes vielen de sneeuwvlokken op haar verstilte ogen en langs haar neus en ze vroeg zich af waarom ze niet in de nis van de Noordelijke Leeszaal op haar gebruikelijke voetstuk stond.

Het lijkt erop dat ik iets belangrijks heb gemist, dacht ze.

Normaal gesproken bestond haar uitzicht uit boekenplanken die van vloer tot plafond vol stonden met onbetaalbare (en stoffige) boeken en schriftrollen. Nu keek ze naar een bos met pijnbomen bedekt met sneeuw en vol dennenappels.

Ze wist dat ze sinds haar transformatie af en toe een tijd buiten bewustzijn was, maar dit keer moest dat een heel lange tijd zijn geweest en ze moest wel heel diep hebben geslapen om te missen dat ze van de Grote Bibliotheek verhuisd was naar... waar dit dan ook was. Hoelang? vroeg ze zich af. *Hoeveel heb ik gemist? Waar ben ik?* Tussen twee pijnbomen zag ze iets glinsteren in het zonlicht, maar ze kon niet zien wat.

Opeens huiverde ze en ze voelde een golfbeweging door haar houten ledematen gaan.

Gezien het feit dat ze een levenloos voorwerp was zou ze niet in staat moeten zijn om te huiveren dus waarom – de huivering veranderde in een rilling en ze hoorde gekraak dat leek op het afbreken van een tak. *O nee, was dat binnen in mij?*

En toen: *kraak, kraak, kraak*. Vanaf haar tenen voelde ze bubbel omhoogkomen naar haar knieën, via haar dijen naar haar borstkas waar ze sneller en sneller begonnen rond te draaien.

Ze had zo lang niks gevoeld. En nu, nu voelde ze opeens alles.

Ze verbrandde. Ze bevroor. Ze had pijn. Het voelde alsof ze uit elkaar werd getrokken en toen voelde het alsof ze door de wolken zweefde, duizelig van duizend kleuren in haar hoofd. Ze was een exploderende ster die uit elkaar spatte van onbeschrijflijke pijn en allesoverweldigende blijdschap.

En toen zakte Terlu Perna, voormalig Vierde Bibliothecaresse van de Tweede Verdieping, Oostvleugel van de Grote Bibliotheek van Alyssium (juweel van het Halve Maan-eilandenrijk) en tot voor kort houten standbeeld in de Noordelijke Leeszaal wegens veroordeling voor het overtreden van de keizerlijke wet op illegaal gebruik van magie... op de besneeuwde bosgrond in elkaar.

Ze was weer van vlees en bloed.

Terlu voelde de natte sneeuw door de dunne stof van haar bibliotheektuniek trekken. Het prikte in haar linkerzijde en heup. De wind blies haar blote armen koud. Ze ademde diep in, voelde de kou in haar longen branden en ademde de lucht uit met een lach.

O, ze kon voelen! Ze kon ademen! Ze kon bewegen! Ze kon praten! Uit volle borst zong ze ‘La-la-la!’. Haar stem kraakte, haar keel was nog droog omdat ze die zo lang niet gebruikt had. Een vogel vloog verschrikt op uit de top van een nabije pijnboom. ‘Sorry!’ riep ze hem na, het rood van zijn vleugels fel afstekend tegen de witte lucht.

Ze ademde nog een keer diep in en inhaleerde de geur van pijnbomen en knisperende winterlucht, zo fris en scherp dat haar longen er pijn van deden. Ze voelde ineens dat alles pijn

deed: elk gewricht en iedere spier trilde van de pijn, maar toch kon ze niet stoppen met glimlachen. Ze leefde weer!

Heel even overweldigde het gevoel haar. Ze had de hoop bijna opgegeven. Ze had uiteindelijk geen enkele reden gehad om te blijven hopen, behalve het simpele feit dat ze er nog was.

Terlu duwde zichzelf van de grond om op te staan.

En viel meteen weer om.

‘Au.’

Haar tuniek werd nog natter van de sneeuw. Ze duwde zich met twee handen wiegend heen en weer totdat ze in hurkzit zat. ‘Rustig aan,’ zei ze. ‘Je kunt dit, Terlu.’ Haar stem klonk al sterker en trilde iets minder. Langzaam ging ze staan. Haar knieën knikten en ze greep de tak van een boom naast haar. De schors prikte in haar handpalm, maar ze viel niet.

Ze huiverde van de koude, natte stof tegen haar huid. Zou het niet afschuwelijk zijn als ze meteen dood zou vriezen nu dat ze eindelijk weer mens was geworden? Ja, dat zou afschuwelijk zijn. *Degene die me wakker heeft gemaakt kan vast niet de bedoeling hebben gehad om me meteen te laten bevriezen.*

Degene die me wakker heeft gemaakt...

Natuurlijk! Er moest hier in de buurt een magiër zijn die een spreuk had uitgesproken om haar te bevrijden. Diegene wist waarschijnlijk niet dat het al gelukt was. Eenmaal wel, dan zou hij of zij haar met dekens, jassen, warme chocolademelk en een hele goede uitleg voor waar ze was en waarom ze hier was overrompelen, en dan kon ze diegene uit de grond van haar hart bedanken.

‘Hallo!’ riep Terlu. ‘Ik ben...’ Welk woord moest ze gebruiken? Wakker? Levend? Vlezig? Ze wilde niet schreeuwen dat ze vlezig was. ‘Ik ben hier! Hier! Hallo?’

Ze wachtte tot iemand antwoordde, maar dat deed niemand. De sneeuw viel als zacht gefluister om haar heen en de wind waaide met een sussend geluid door de takken. Het voelde alsof

ze de enige levende ziel in het bos was, maar dat kon niet zo zijn. Iemand was verantwoordelijk voor de spreuk waarmee ze weer tot leven was gekomen, dus waar was diegene?

‘Het is je gelukt!’ riep ze. ‘Je hebt me gered! Jee! Kan je tevoorschijn komen zodat ik je kan bedanken? Echt, ik ben je zo dankbaar! En ik heb het ook best wel koud!’

Er kwam nog steeds geen antwoord.

Terlu sloeg haar armen om zichzelf heen, maar dat hielp niet veel. Voorzichtig zette ze een stap naar voren. Haar benen trilden als de poten van een jong hertje, maar ze bleef overeind staan. Ze zette nog een stap en toen nog een. Recht voor haar was de glinstering die ze had gezien tussen de pijnbomen. Daar wilde ze naartoe, aangezien in alle andere richtingen alleen maar bomen en sneeuw waren.

Waarom zou iemand haar tot leven wekken en dan niet in de buurt blijven om te zien of het gelukt was? Het was een staaltje onverantwoordelijk magiegebruik, dat was het. De magiër had op zijn minst een briefje op haar kunnen plakken met ‘Ben even snel wat eten. Zo terug.’ Of ze hadden een aanwijzing kunnen achterlaten welke kant ze op moest. Of een pijl. Het was niet moeilijk geweest om een pijl te maken van wat stenen en gevallen dennenappels. *Deze kant op voor warmte en eten!*

Behalve als degene die dit had gedaan niet wilde dat ze onderdak zou vinden?

Wat als dit een bizar onderdeel was van haar straf waar ze niks van wist? Ze was in shock geweest door het vonnis – of eigenlijk, niet door het vonnis. Ze was honderd procent schuldig. Ze had alleen niet verwacht dat de straf zo streng zou zijn. Niemand had dat verwacht. Terlu dacht aan het pleidooi van Rijes Velk om te kijken naar verzachtende omstandigheden... maar ze hadden haar als voorbeeld willen stellen en dat was dat. Ze was ver-hout. Of was het verhard? Ver-standbeeld? Er was geen echt werkwoord voor en dat zat Terlu dwars – als je iets gaat doen bij

iemand, zou er op zijn minst een werkwoord voor moeten zijn en als dat er niet was, moest je misschien nadenken of je het dan wel moest doen.

Het begon harder te sneeuwen. De vlokken wervelden om haar heen en ze hield haar arm voor haar gezicht om te zorgen dat ze niet in haar ogen kwamen. Er lag al een dikke laag sneeuw en ze moest haar voeten hoog optillen om vooruit te komen. De pijnbomen stonden dicht bij elkaar en de takken prikten in haar huid toen ze erlangs liep.

Ze bukte om onder een dikke tak door te kunnen, maar stootte er met haar rug tegenaan en kreeg een handvol sneeuw in haar nek. Ze gilte en dook naar voren. Zo kort na haar ontwaken was haar reactievermogen nog niet zo goed – ze viel voorover en landde op haar knieën. Er schoot een pijnscheut door haar knieën en ze kreunde.

Tranen prikten in haar ogen. ‘Hallo? Iemand? Alsjeblieft! Ik heb hulp nodig!’

De sneeuw bleef onverstoort vallen.

Tandenknarsend duwde Terlu zichzelf overeind en strompelde verder. Na de volgende tak die ze opzij duwde, voorzichtiger dit keer om een volgende sneeuwdouche te vermijden, kwam ze op een open plek terecht.

Voor haar was een raam. Verschillende ramen. Een muur van ramen, omlijst door zwart ijzerwerk dat zich sierlijk in takachtige patronen om de ruiten heen krulde. Het bouwwerk was enorm – het leek op zijn minst drie verdiepingen hoog en het was zo breed dat ze de hoeken niet kon zien. Met haar hoofd in haar nek keek ze omhoog en omhoog en zag een glazen koepel bovenop. Er viel sneeuw op.

Ze kwam struikelend bij de glazen muur en duwde haar handen ertegen om naar binnen te kijken. Het glas voelde koud, maar niet ijzig en ze zag dat de ruiten niet bevroren waren. Ze waren troebel, alsof ze beslagen waren door hete lucht van bin-

nen. Het is warm binnen, realiseerde ze zich. Heerlijk warm! Door het beslagen glas kon ze niet veel meer zien dan een wirwar van schaduwen. En... groen? Er was een overvloed aan groen binnen.

Het is een kas, besepte ze. *Een enorme kas midden in het bos.* Die moest van iemand zijn, ook al was het donker binnen. Als ze de eigenaar kon vinden, vond ze misschien ook degene die haar had gered.

Niet dat het zo'n geweldige redder was gezien het feit dat ze was achtergelaten in de vrieskou. Maar als ze haar binnenlieten zou ze het ze vergeven. *Dan vergeef ik het ze meteen.* Ze hadden haar weer van vlees en bloed gemaakt. Ze klopte op het glas en riep weer: 'Hallo! Ik ben hierbuiten! Mag ik alseblieft naar binnen?'

Ze liep langs de glazen wand en klopte hier en daar op een raam. Er moest toch ergens een deur zitten? Of een raam dat open kon? *Ik zou een raam kunnen inslaan.* Maar dan zou de kou met haar mee naar binnen gaan en wat zou de eigenaar daarvan vinden?

Als ze haar niet alleen in de kou hadden achtergelaten, zou ze ook geen raam hoeven inslaan.

Toch deed ze het liever niet. Dat zou geen goede eerste indruk zijn. Bovendien wist ze niet zeker of ze het wel zou kunnen. Het glas was dik en haar armen trilden zo erg dat ze betwijfelde of er wel kracht in zat.

Alleen als laatste redmiddel.

Er leek geen einde te komen aan de muur. De laag sneeuw onder haar voeten werd steeds dikker. Ze voelde haar tenen en vingertoppen bijna niet meer en vroeg zich af of ze inmiddels bevroren waren. Zulke kou had ze nog nooit ervaren. Ze was opgegroeid op een zonovergoten eiland met de naam Eano waar je eerder risico liep op een zonnesteek dan op bevroering. Ze had daar meestal op blote voeten gelopen over het strand, het zand

kietelend tussen haar tenen als ze naar het huis van haar nichtje liep. Iedere zonsondergang zwom ze in de zon-verwarmde zee tot haar ouders haar riepen voor het eten. Hoogzomer kon je mossels en kokkels koken door ze simpelweg op de rotsen te leggen en je moest veel fruitsap drinken om niet uit te drogen. Deed je dat niet, dan kreeg je een waarschuwing van de club grootvaders die kannen met sap van zoete bessen en guave uitdeelden op iedere straathoek. Terlu kon de smaak van zoete bes bijna proeven nu ze eraan dacht. De smaak van de zonnewende, als het hele eiland bedekt was in bloemen en het overal naar chocolade en kaneel en citroen rook omdat alle echte bakkers en amateurbakkers elkaar probeerden te evenaren door de verrukkelijkste taartjes te bakken voor het Zomerfeest.

Eindelijk kwam ze bij het einde van de muur. Ze sloeg de hoek om en zag nog meer glas.

Ik moet het glas inslaan. Als ik nog langer buiten blijf, verander ik in een standbeeld van ijs in plaats van hout. Ze wist niet of dat ironisch was of gewoon zielig. Ze lachte een beetje hysterisch.

Terlu zocht op de grond naar een steen of een stevige tak. Alles lag onder een laag sneeuw, maar ze spotte een afgevalen tak van een pijnboom. Toen ze hem oppakte bleef er hars aan haar handen plakken. Ze liep terug naar de muur van ramen en bekeek het glas. In het midden was het glas waarschijnlijk het zwakst dus daar moest ze op richten.

‘Sorry,’ zei ze tegen haar onbekende gastheer. ‘Heel veel sorry. Ik zal het opruimen, dat beloof ik.’

Ze sloeg met de tak tegen het glas.

De klap was hard. Ze voelde de trilling door haar armen, maar het glas brak niet. Ze liet haar armen even zakken om op adem te komen. Haar spieren voelden alsof ze in maanden niet gebruikt waren, wat ook zo was. Met een zwaai probeerde Terlu het nog een keer.

Geen deukje. Niet eens een kras.

Ze sloeg nog eens en nog eens. Na de vijfde poging stopte ze hijgend. Ze was niet sterk genoeg of het glas was geen echt glas. Of er was magie gebruikt om het onbreekbaar te maken. Ze wist dat de ramen van het paleis op die manier onbreekbaar waren gemaakt. Er werd gezegd dat de keizer een rijtuig van magisch onbreekbaar glas gebruikte als hij de armere delen van de stad bezocht. Misschien was dit dezelfde vorm van magie. In dat geval... zou het haar nóóit lukken.

Ze liet de tak vallen en gleeed met haar rug tegen de glazen muur omlaag. De enige manier om binnen te komen was het vinden van een deur. En om die deur te vinden moest ze blijven bewegen. Maar ze kon wel heel even uitrusten...

Nee. Blijven bewegen.

Ze had het al iets minder koud. Misschien kwam dat omdat ze zich zo verdoofd voelde. Ze dwong zichzelf weer op te staan en liep moeizaam langs het glas. Ter ondersteuning leunde ze er met een hand tegenaan... en daarmee ontdekte ze de deur.

Hij zat halverwege de glazen muur. Haar vingers voelden de deurklink voordat haar ogen hem zagen. Ze stopte en staarde.

Het duurde even voordat haar hersenen begrepen wat haar vingers en ogen hadden ontdekt.

Een deur!

Een echte deur!

‘Wees alsjeblieft niet op slot,’ zei ze smekend en ze duwde de klink naar beneden.

De deur ging makkelijk open en Terlu struikelde naar binnen. Een warme luchtgolf spoelde over haar heen en het enige wat ze zag was groen. Ze deed de deur dicht en leunde er tegen. Haar vingers en tenen begonnen te tintelen en branden van de plotselinge warmte. Ze zakte neer op het warme grind. Buiten raasde de winterse wind achter haar langs. Ze blies op haar vingers en wreef haar handen tegen elkaar tot de pijn wegtrok. Ondertussen staarde ze met open mond naar het zomerse groen om haar heen.

‘Wauw,’ zei ze zachtjes.

De kas rook naar verse aarde en duizenden bloemen, de geur van een perfecte zomeravond waarop de krekels tenor zingen bij de bas van de kikker en de maan een goede herfststogst belooft. Alleen was er geen maan te zien en was er niet meer geluid dan het zachte vallen van de sneeuwvlokken op het hoge glazen dak, dus die vergelijking ging niet helemaal op. Toch vond ze het heerlijk ruiken.

Terlu stond op. Er bleven stukjes grind aan haar natte tuniek en huid plakken. Ze veegde ze weg en bestudeerde haar handen. Haar lavendelkleurige huid was roze geworden door de kou, maar er zaten geen witte vlekken op. De pijn was bijna helemaal weg. Ze bewoog haar tenen, die voelden ook beter. *Ik ben niet bevroren! Jee!*

‘Hallo? Is hier iemand?’ riep ze.

Haar stemgeluid werd opgeslokt door het groen.

Ze liep over het grindpad tussen de planten. Ze had nog nooit zo’n overweldigende hoeveelheid begroeiing gezien: klimplanten slingerden langs de palen tot aan het hoge dak van de kas, dikke struiken met bladeren zo groot als olifantenoren groeiden langs het pad en bomen met lange, smalle stammen en varenachtige kronen strekten zich uit. Tussen het groen zag ze hier en daar bloemen: glanzend rode kelkjes met stralend gele stampers, tros- sen kleine witte bloemblaadjes en geel-oranje-gestreepte lelies. Het was zo dicht begroeid dat Terlu al snel de glazen wanden niet meer kon zien. Het enige uitzicht op de buitenwereld was recht boven haar, door de koepel waarvan de ramen helemaal wit waren. Ze kon niet zien of het lucht was of sneeuw.

Het enige geluid was het gekraak van haar schoenen op het grind en het geplof van de smeltende sneeuw tussen haar tenen. Ze rilde nog steeds van de natte tuniek tegen haar lijf, maar het was zo veel warmer binnen. Haar kleren zouden snel genoeg opdrogen.

Naarmate ze meer naar het midden van de kas liep werd het steeds warmer en ze ontdekte al snel waar die hitte vandaan kwam: een wit porseleinen kacheltje in de vorm van een gedraaide schelp. De lucht eromheen trilde van de warmte. Er stond een ronde bank met blauwe tegeltjes om de kachel heen. Ze veegde er wat blaadjes af en ging zitten. Ze slaakte een zucht van verlichting en maakte het zichzelf gemakkelijk.

Ze zag geen klep om nieuw hout in de kachel te leggen en rook geen brandlucht. Een magische kachel. Ongebruikelijk, maar niet onmogelijk. Duidelijk niet onmogelijk, als er hier een stond.

O wauw, ze had zin om lekker te gaan liggen en in slaap te vallen. De bank kon alleen wel een paar kussens gebruiken en moest nodig schoongemaakt worden. Ze vroeg zich af hoelang het geleden was dat hier voor het laatst iemand had gezeten, gezien de hoeveelheid stof en blaadjes. Ze keek om zich heen in de enorme ruimte. Was er de afgelopen jaren nog wel iemand in deze kas geweest?

Ze kreeg een licht ongemakkelijk gevoel.

Ze zou hier toch niet helemaal alleen zijn, in deze enorme ruimte?

Terlu wist niet veel van planten, maar zelfs zij kon zien dat deze planten in het wilde weg groeiden. Ze kronkelden en vlochten zich door elkaar en vulden de hele ruimte. *Wat als hier niemand is? Wat als ik hier alleen ben?*

Ze voelde een golf van paniek opkomen. Haar hart begon sneller te kloppen en ze snakte naar adem. Na al die tijd dat ze niet had kunnen praten, geen gewoon gesprek had kunnen voeren of iemand had kunnen aanraken of aangeraakt had kunnen worden... *ik kan hier niet alleen zijn*. Misschien was deze kas wel verlaten, maar iemand had toch –

‘MMMIAUW?’

Er kwam een kat met vleugels om de kachel heen aanlopen over het blauwe bankje. Hij had een grijze vacht, amberkleurige

ogen en schitterende smaragdgroene vleugels die hij op zijn rug gevouwen hield. Hij stopte bij Terlu en keek haar aan.

‘Hallo!’ zei Terlu. ‘Wat ben jij een schoonheid.’

De gevleugelde kat keek alsof hij het met haar eens was en klom op haar schoot. Hij duwde zijn klauwen door haar tuniek in haar dijbenen, draaide zich nog een keer om en ging toen liggen. Zijn smaragdgroene veren ruisten toen hij nog iets lekkerder wegdook op haar schoot.

‘Uh, oké, welkom,’ zei Terlu, betoverd door deze onverwachte katachtige vriendelijkheid. Ze streelde hem zachtjes tussen zijn oren. Terwijl ze de gevleugelde kat aaide verdween langzaam het paniekerige gevoel uit haar lijf. Haar hartslag kalmeerde en ze kon weer ademen zonder het gevoel te hebben dat ze bijna uit elkaar spatte. Zijn vacht was fluweelzacht. Ze lachte toen hij zijn kop optilde zodat ze zijn wangen en nek kon aaien. ‘Ik ben heel blij je te ontmoeten. Ik begon al te denken dat ik hier alleen was.’

Hij spinde.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Enchanted Greenhouse*

Published by arrangement with Tor Publishing Group. All rights reserved.

© 2025 Sarah Beth Durst

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saar Breimer

Omslagafbeelding: Lulu Chen

Omslagontwerp: Esther S. Kim

Omslagontwerp Nederlandse editie: Lisette Vink

Binnenwerkillustratie: ilbusca via iStock

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8101 6

ISBN e-book 978 90 261 8169 6

ISBN audio 978 90 2618249 5

NUR 334